

VERSIO EN VALENCIA

Pensem, creem, resollem... Ens il·lusionem!

PEDAGOGIA ACTIVA

23 de setembre de 2026

A vegades, les grans idees naixen de situacions molt senzilles.

Quan demanen ajuda abans d'intentar-ho

El curs passat, una situació quotidiana a l'aula ens va fer aturar-nos. Davant d'una proposta de treball, vam observar una cosa que, encara que potser ja haviem vist en altres ocasions, aquesta vegada ens va cridar especialment l'atenció: al nostre alumnat li costa, cada vegada més, enfrontar-se a un repte sense buscar immediatament la resposta o l'ajuda de l'adult, tot i que des del nostre model pedagògic es fomenta el treball a partir del propi descobriment i de l'anàlisi de l'errada.

Davant d'una dificultat, d'un dubte o d'una tasca que requereix pensar una mica més enllà del que és conegut, apareix sovint la necessitat de preguntar: «Com ho faig?», «Està bé així?», «M'ajudes?». I darrere d'aquestes preguntes vam començar a veure alguna cosa que anava més enllà d'una simple necessitat d'ajuda: la tendència creixent de dificultats per a prendre la iniciativa, provar, equivocar-se, buscar alternatives, crear, prendre decisions i confiar en les pròpies possibilitats.

El que ens vam preguntar al claustre

Vam traslladar aquesta situació al claustre, i ens va portar a conversar, compartir experiències i reflexionar en equip. Com és que, tot i que oferim prou oportunitats perquè el nostre alumnat pense per si mateix, ens busquen cada vegada més? Per què eixa por de provar, equivocar-se i tornar a començar? Com podem acompanyar-los sense resoldre per ells allò que poden

arribar a resoldre sols? Com podem aconseguir que davant d'un repte no aparega primer la por a l'errada, sinó la curiositat per descobrir què pot passar?

D'aquesta reflexió naix el nostre tema anual: Pensem, creem, resolem... Ens il·lusionem!

Quatre verbs, un mateix procés

Quatre idees que entenem com a diferents moments d'un mateix procés.

Pensem

Perquè aprendre no és únicament trobar una resposta, sinó fer-se preguntes, observar, relacionar, plantejar-se possibilitats i buscar camins.

Creem

Perquè volem refermar el valor de la imaginació, de les idees pròpies, de les diferents maneres de fer i de la capacitat de construir alguna cosa que abans no existia.

Resolem

Perquè els reptes formen part de l'aprenentatge. Volem que el nostre alumnat s'enfronte amb seguretat a les dificultats amb estratègies, perseverança i autonomia, entenent que equivocar-se també forma part del camí.

Ens il·lusionem

I finalment, perquè volem despertar allò essencial: les ganes d'aprendre, de descobrir, d'intentar coses noves i de sorprendre'ns amb allò que som capaços de fer.

De «No sé fer-ho» a «Vaig a pensar com puc fer-ho»

No pretenem que el nostre alumnat deixi de demanar ajuda. Al contrari. Volem acompanyar-los perquè aprenguen a demanar-la quan la necessiten, després d'haver pensat, provat i buscat possibilitats. Volem passar de «No sé fer-ho» a «Vaig a pensar com puc fer-ho».

Açò no és cosa d'un curs. Açò forma part del que som i del que volem continuar sent com a escola. És una manera d'entendre l'educació i d'acompanyar el nostre alumnat. Enguany, però, volem posar-ho al centre i fer-ho més visible, perquè vivim en una societat que ens porta a anar massa de pressa i que deixa cada vegada menys espai per a allò que necessita temps: pensar, provar, equivocar-se, tornar a intentar-ho, buscar altres camins i descobrir per un mateix de què som capaços.

I potser, precisament per això, ara més que mai necessitem reivindicar aquests espais. Necessitem confiar en els xiquets i xiquetes, donar-los temps, deixar-los prendre decisions i permetre'ls experimentar, encara que això implique que no sempre ho facen com nosaltres ho fariem. Perquè quan ens avancem constantment, sense adonar-nos-en, els llevem oportunitats per a aprendre; però quan confiem en ells i elles i els donem l'espai necessari, els ajudem a construir autonomia, iniciativa, creativitat i confiança en les seues pròpies capacitats.

Escola i família: confiar, esperar i deixar espai

Açò és una responsabilitat compartida: escola i família podem caminar en la mateixa direcció, oferint-los oportunitats per a pensar, crear, provar, equivocar-se i descobrir. Perquè darrere de cada xiquet i cada xiqueta que s'atreuix a intentar-ho hi ha un adult que ha confiat prou per a deixar-li espai.

El repte és compartit: confiar, esperar i deixar espai. **Ens acompanyeu en aquest camí per a descobrir, amb ells i elles, tot allò que poden arribar a fer?**